

'De woestijn ging bloeien'

Het nieuwe boek *Veerkracht* van zuster Holkje van der Veer is een hoopvolle troost voor mensen met en zonder handicap. Tevens een indringend verhaal over een kwetsbare, sterke vrouw op zoek naar God.

Mariska Orbán

Op Instagram en Facebook delen we hoofdzakelijk foto's van de mooie, geslaagde momenten van ons leven. Vaak is het moediger onze kwetsbare kant te laten zien. Holkje van der Veer (56) is zuster. Ze geeft lezingen en schreef het boek *Verlangen als antwoord*. Hierin beschrijft Van der Veer hoe ze door een stage bij toeval het klooster in Zwolle leert kennen. Ze voelt zich er zo thuis, dat zij in 1996 ook zelf dominicaan wordt.

Het tegendeel blijkt waar
In dit boek durft de zuster niet open te zijn over haar kwetsbare kant. Ze is drager van het Marfanyndroom, een aandoening waarbij het lichaam bindweefsel niet goed aanmaakt. Hierdoor worden botten en gewrichten, hart en bloedvaten en ogen aangetast. "Door open te zijn over mijn beperkingen, zou ik het vooroordeel bevestigen dat gelovigen, Kerk en dus ook het kloosterleven iets zou zijn voor grijze mensen. Of juist voor kneusjes en randfiguren", vroesde Holkje van der Veer. Maar, het tegendeel blijkt waar. Tijdens de lezingen die de zuster geeft over haar boek, merkt ze dat mensen juist geraakt zijn als ze vertelt hoe ze met haar kwetsbaarheid omgaat. In haar nieuwe boek *Veerkracht*, schrijft ze daarom openhartig en in-

dringend over haar bijzondere lichaam. "Het beeld van Jezus is ook niet alleen de Jezus als sterke man, met een *sixpack*", vertelt Holkje van der Veer. Ze lacht. "Johannes Paulus II lijdend aan Parkinson als beeld van Jezus vonden ook ongelovigen prachtig."

Mystieke Godservaring

Ondanks haar slungelachtige lijf stimuleren de ouders van Van der Veer hun dochter alles eruit te halen wat mogelijk is. Ze gaat gewoon naar school en leert, iets langzamer dan gemiddeld, alles wat nodig is om zelfstandig te leven. Als Van der Veer veertien jaar is, overkomt haar iets bijzonders. "Op een mooie voorjaarsdag lag ik wat lui en doelloos op mijn bed te dweilen. Plots overviel mij, van top tot teen, een gevoel van nabijheid. Ik voelde dat mijn hele lichaam met al haar vezels bij elkaar hoorde. Maar dit lichaam stond niet op zichzelf. Het maakte deel uit van een grotere wereld. Samen met de zon en de maan, de dieren en de planten, de gehele schepping dus, voelde ik me één geheel." Dit gevoel heeft volgens Van der Veer met God te maken. "Het was alsof ik in een bad van vertrouwen rondobberde." Hierna gaat ze mee naar de kerk van haar doopgezinde ouders en laat zich dopen. Later studeert ze agogisch werk en theologie. Tijdens haar stage in een klooster, kan ze maar één ding concluderen: "Ik was verliefd, helemaal hoteldebotel. Op het gebouw, de prachtige liederen en op de bijzondere mensen in hun witte habijten." Na haar stage vraagt Van der Veer of ze in het klooster mag blijven. Uiteindelijk treedt ze in.

Strijd

In het klooster worstelt ze regelmatig met haar situatie. Lichaamlijk kan ze de drukte en stress

niet altijd aan. Maar ook spiritueel worstelt ze. In de Bijbel staan prachtige verhalen over hoe Jezus mensen geneest. Waarom wordt de kromme, kreupel, soms blinde Holkje van der Veer niet genezen? Een Vlaamse medebroeder zegt haar: "Houd je oog op Christus gericht." Als ze nadenkt, komt uiteindelijk het beeld bij haar op van Jezus die zich na zijn verrijzenis, met geopende handen, met een gewond lijf, laat zien aan Thomas. De wonden zijn een getuigenis van het lijden, maar tevens een teken van hoop.

Mooi om te lezen, is dat Van der Veer God voornamelijk ontmoet in mensen. Zoals in een vrijwilligster in de kapel van het zie-

kenhuis die de zieke jonge vrouw iedere dag opzoekt en steunt. Maar ook in een Maria-beeldje dat op het nachtkastje naast haar staat. En in een zuster die op haar kamer ligt. "Die kwam dan in stilte naast me zitten. Daar kreeg ik zoveel kracht van."

Bidden voor anderen

Als Van der Veer een zware operatie staat te wachten, is ze de nabijheid van God kwijt. Ze kan niet meer bidden. Ook nu krijgt ze steun van de mensen om haar heen. "Tijdens de operatie verzandde mijn gebedsleven in een woestijn. Maar onder het zand bleek nog water te stromen. Want anderen bidden nog steeds voor mij. In de operatie-

kamer, toen het even mis leek te gaan, voelde het alsof de gebeden van mijn vrienden naar mij toe kwamen, als een geruststellende kracht die zich zegenend, als een hand op mijn schouder, aan mij kenbaar maakte. Ik kreeg vertrouwen in een goede afloop."

Hierdoor leert Van der Veer de waarden van het bidden voor anderen in te zien. Na de operatie ontdoet ze door het koorgebed, waarin de zusters onder andere psalmen zingen. "Door de ervaringen die ik zelf had opgedaan, ging ik de teksten met andere ogen lezen. Er stroomde weer water door de woestijn waardoor de woestijn ging bloeien."

'Solidariteit'

Met haar boek *Veerkracht* hoopt Van der Veer een lotgenoot te worden voor anderen met een handicap. "Dat gevoel, de behoefte om solidair te zijn, kreeg ik voor het eerst toen ik in mijn pubertijd Maartje leerde kennen. In het ziekenhuis waar ik lag, verbleef een driejarig meisje met blonde lange haren. Ze droeg een korset en in een flits zag ik dat ze net zo krom moest zijn als ik. Ik zag wat haar te wachten stond en wat ze zou moeten doorstaan. Ik wilde haar helpen en haar leven lichter maken. Door in de ogen van dit kind te kijken, bestond mijn wereld niet meer voornamelijk uit het 'ik', maar overheerste lotgenootschap en solidariteit."

Ze hoopt dan ook dat mensen haar boek laten rondslingeren waardoor mensen met en zonder een fysiek ongemak het per ongeluk vinden, het lezen en er troost uit kunnen putten. +

Holkje van der Veer, Veerkracht, Spiritueel leven met een bijzonder lichaam. Uitg. Berne Media, 171 pp., pb., € 16,95, ISBN 978 90 8972 117 4